

KLEINE dag- MUZIEK

HET ZWIJNTJE

In die tijd zegden we nog niet «hip», we zegden «tof». En wij waren een toffe klub. We hingen aan elkaar als de te Oostendse spreekwoordelijke «klisse mussels». De ene ging waar de andere ging en de andere ging waar de ene heenwil.

Nogal gekompliceerd voor een buitenstaander achteraf maar in feite niets anders dan een handvol mensen die dachten en leefden op dezelfde golflengte. En de bepaalde golflengte was de ingeboren afkeer voor een goed gezette, veilige en zorgvuldig in schuifkes gegoten leventje van de doorsneebourgeois. Wij hadden geen vaste uren voor opstaan, eten, werken, lief hebben en slapen gaan. We gooiden maar al te vaak de burgerlijke vastgeroeste normen zomaar door mekaar omdat we precies op dat ogenblik zin hadden om het anders te doen.

En we hadden geen oor voor de wijsvingerende raadgevingen van mensen die het o zo goed met ons meenden en die ons welgemeend waarschuwden voor de fantastische projecten die

we zomaar aanpakten zoals andere normale mensen hun volgende week-endje-uit planden of besloten een biljartklub te stichten. Onze biljartklub dat was zomaar een eigen authentieke platenfirma, een eigen uitgeverij of een eigen tijdschrift dat met grote allure bommetjes gooide in de kikkerpoel of vreselijk progressief wou zijn. Maar progressief-zijn maakt niet rijk en rijk zijn was de allerlaatste van onze bekommernissen. Wij wilden alleen leven, onszelf zijn, de eigen vlerken uitslaan zoals wij dat wilden, onze maag purgeren van ongezoeten oprispingen...

En hoevél geld dat ons allemaal ook mag gekost hebben: we hebben het alles nauwelijks berekend, het met de glimlach betaald maar met het blijvende besef aan dit alles een overheerlijke tijd te hebben beleefd!

De heerlijkste momenten waren nog die nachtelijke uren dat we samen de roes beleefden van het onbekommerd samenzijn. Bij een glas wijn, bij glazen wijn of bij een krat bier werden dan al die plannen geboren of herboren waarover men zich morgen, achter ons rug, weer tegen de slapen zou tikken. Dan kon evengoed tegen drie uur de frietpot op 't vuur gaan en bereidde ik de gekste sausen waarmee een gepatenteerde kok misschien wel de Montagnéprijs zou hebben kunnen winnen. En Ray schoof zo tegen vier naar de piano en schudde daar de mooiste en meest verrassende melodietjes uit de mouw waarop ikzelf en Nadou dan in kompetitie teksten zaten te schrijven. En als de inspiratie aan 't verwateren ging dan kwam heel de voorbije produktie aan de beurt tot grote ergernis van de wanhopige bureaus die in alle toonhoogten op de muren klop-

ten maar toch altijd zo lief zijn geweest ons nooit een stel pandoeren op de hals gejaagd te hebben.

Maar het mooiste moment van zo'n bachanaal vond ik toch altijd dat spontane ritueel waarmee we iedere keer het morgenglorien begroetten. Want het was een ritueel. Wie van ons juist dat zwarten houten beestje had meegebracht kan ik me niet meer herinneren: het was een klein gesculpteerd zwijntje en onbewust en ongezegd waren we het eens dat dit zwijntje het symbool was van hout tegen alle gezeten bourgeoisie, onze afkeer voor de burgerlijke konfektienessjes om ons heen.

Toen eens een tot het uiterste gedreven bovenbuur, waarschijnlijk met een verkapte stutbalk het plafond naar beneden dreigde te donderen, toen hebben we een grote vijshaak in dat plafond geschroefd, dat zwarte zwijntjesymbool van het burgermannetje - een koord om de nek gebonden en het onder een soort indianendans aan die vijshaak opgehangen. En op het einde van elke nachtelijke zitting, toen waarschijnlijk al iemand begon te geeuwen of er heimelijk aan dacht dat hij morgen (binnen het anderhalf uur) op zijn burgerlijk bureau moest zitten, toen zetten we ons op de knieën en zongen een meewarige miserere ter nagedachtenis van het opgehangen zwijntje.

Die bachanale is later in een liedje vastgelopen. Een liedje dat we nooit meer zingen en dat niet eens de kracht meer heeft om ons voor één avondje opnieuw samen te brengen.

Omdat we zoveel ouder geworden zijn. En zoveel meer bourgeois.